

MLADI VIPAVEC

RAZIGRANI NEPOZABNI
KRITIČNI ŽIVAHNI
NENAVADNI TEŽAVNI
RAZNOLIKI IZNAJDLJIVI
ZANIMIVI USTVARJALNI
POMEMBNI, SAJ PIŠETE ZGODOVINO.

VALENTIN

JAN

PETRA

MARUŠA

KAJA

VID

LARA

AMADEJA

RUDI

EVA

KRISTINA

SAMO

MATIC

KRISTIJAN

Škrjo

KEMAL

Nejc

LAURA

PATRIK

JAKOB

ANIKA

VIDA

ŽAN

MEGI

TISA

TIA

POGOVOR Z RAZREDNIKOM SAMOM JAMŠKOM

Na kaj ste najprej pomislili, ko ste izvedeli, da boste postali naš razrednik?

Vedno je prisotna neke vrste radovednost ob spoznavanju »novih« učencev. Drugače pa je to zame že neke vrste »rutina«, saj vsako tretje leto dobim nov razred in sem že celo svojo delovno dobo razrednik.

Vsako leto od šestega razreda naprej smo zamenjali razrednika. Kako to, da ste z nami zdržali kar dve sezoni?

Tega nisem niti vedel. Do sedaj še nisem imel razreda, ki bi si ga želel zamenjati in si tega niti ne predstavljam.

Glede na to, da smo tako super in zabaven razred, nas zanima, kateri je vaš najljubši spomin na nas?

Prijetnih spominov je kar nekaj. Mogoče je najljubši ta, ko ste me presenetili s pravo rojstnodnevno zabavo v razredu.

Kateri spomin pa je najmanj prijeten?

Prav posebej slabih spominov nimam. Imam tudi zelo »selektiven« spomin in si običajno slabih dogodkov niti ne zapomnim.

Na katerega od naših »mnogih dosežkov« ste najbolj ponosni?

Da ste dosegli kar nekaj lepih rezultatov na različnih tekmovanjih in ste se zelo dobro organizirali pri pripravi vate, za katero nismo niti dobro vedeli, kako jo bomo lahko izpeljali.

Če pomislite na vse ure, ki smo jih skupaj preživel v šoli, kako bi jih opisali s tremi besedami?

Živahno, zabavno in naporno (včasih).

Če pa pomislite na vse ure, ki smo jih preživel prek ekranov na daljavo, kako bi jih opisali s tremi besedami?

V bistvu je dovolj ena sama beseda – »beda«!

Po dolgem zaprtju smo se v šolske klopi ponovno vrnili konec februarja. To seveda ni trajalo dolgo. Učenci 9. a smo postali rekorderji v karantenah – bili smo v kar treh! Kako močno (od 1 do 10) ste nas pogrešali v živo? (Ustrezno obkrožite.)

9 10 11 12 27 dodam 38

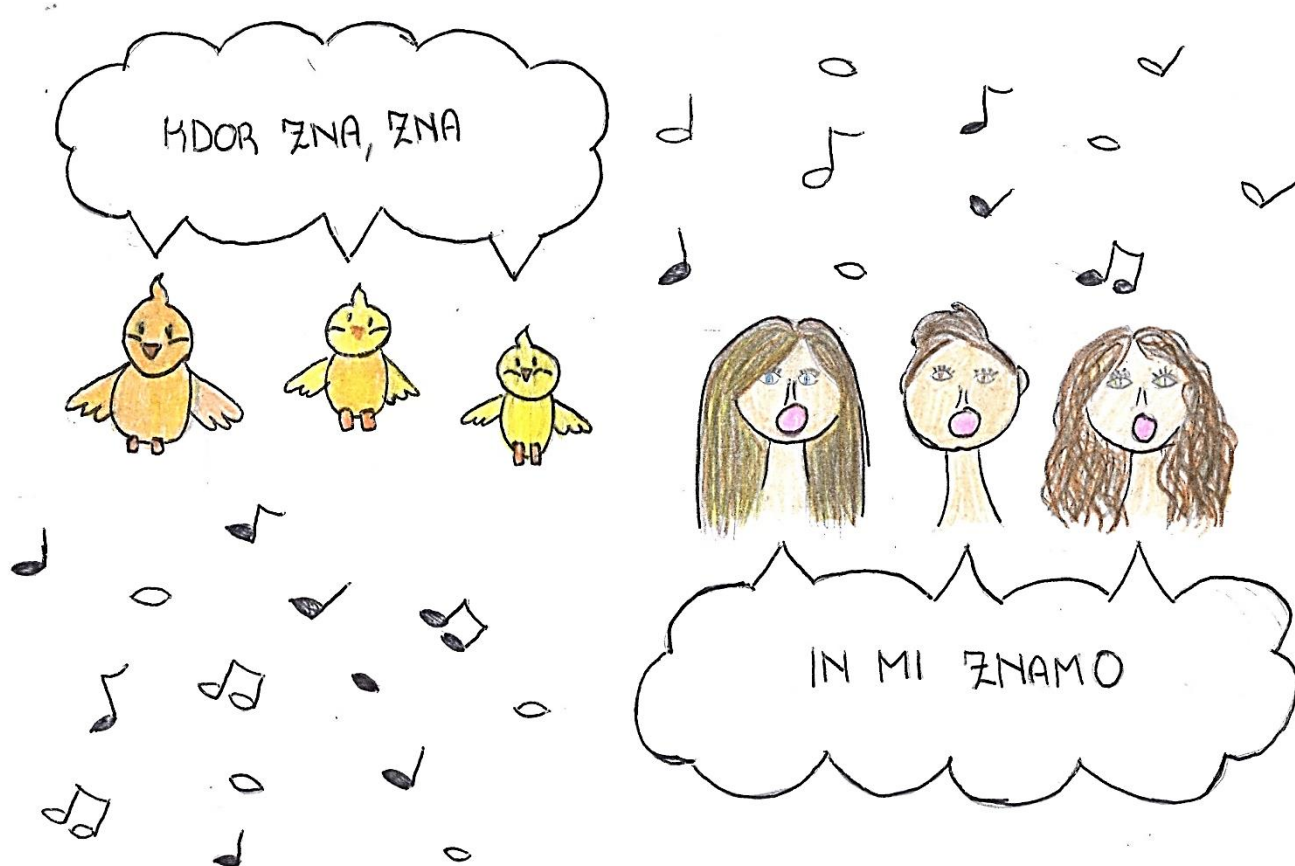
Opomba: Navajen sem, da poučujem v »živo« in ne na daljavo. Zato se mi zdi učenje na daljavo nekaj podobnega, kot da bi gledal morje preko ekrana in bi potem govoril, da je to moj »dopust«.

V zbornici smo bili nedvomno velikokrat najbolj vroča tema dneva. Katera naša vragolija vam je najljubša?

Če sklepam po »urejenosti« matične učilnice, ima kar nekaj učencev »talent« za notranje oblikovanje.

Močno verjamemo, da nas še kar lep čas ne boste pozabili. Po čem se nas boste najbolj spominjali? Nas boste pogrešali?

Spominjal se vas bom predvsem po tem, da zaradi epidemije nismo preživel veliko časa skupaj. Ob zadnjem športnem dnevu, ko smo se malo več družili, sem se zavedel, da vas pravzaprav niti ne poznam tako dobro, kot sem učence v preteklih letih. Se pozna učinek korone tudi na tem področju.

ZAGNANI
KREATIVNI
BISTRI

9. B ODSOTNI
NAVDUŠENI
POSEBNI

TUDI VI STE POMEMBNI, SAJ V "COVID ČASU" PIŠETE ZGODOVINO.

TRISTAN

NIK

Zuka

Tinkara

Rok

AndrejM

Ema

JORMA

Ziva

Klara

MAJA

Matija F.

Zuni

DAVID

Maša

LUKA

Pa

PATRIK

Nika

Noel

Maj Makić

Leo

ANA

LIVJA

POGOVOR Z RAZREDNIČARKO ANO KOBAL

V zbornici so nas verjetno vsaj nekajkrat omenili naši prejšnji razredniki. Na kaj ste najprej pomislili, ko ste izvedeli, da boste postali naša razredničarka?

Učila sem vas že v 7. razredu, zato sem vas poznala. Že takrat sem vedela, da bom verjetno razredničarka nekdanjemu 7. a ali 7. b, saj sem v devetletki vedno razredničarka 8. in nato 9. razreda. Prevzela sem vas od gospe Ide Makovec. Ko sem vas sprejela, je bil pred mano nov izziv, nova pričakovanja, radosti in skrbi. Bila sem vesela, da bom lahko vaša razredničarka.

Glede na to, da se v našem razredu vedno dogaja kaj zanimivega, nas zanima, kateri je vaš najljubši spomin na nas?

Škoda, ker smo bili tako malo skupaj v živo, v šoli. Veliko bo lepih spominov na vas. Med ljubšimi bom izpostavila dva. Prvi je iz časa dela na daljavo, ko ste prišli na razrednikovo uro, čeprav je nismo imeli. Preko Zooma sem imela 3. šolsko uro 8. a in proti koncu ure vidim, da se je na videokonferenco prijavil Andrej. Ko sem uro z 8. a zaključila, sem Andreja spustila v učilnico. Bila sem radovedna, kaj mi bo povedal. Prepričan je bil, da bo razrednikova ura. Gledam na ekran in vidim, da se drug za drugim prijavljajo še drugi učenci. Tako smo nenačrtovano in nenapovedano imeli krasno razrednikovo uro. Drugi spomin pa je presenečenje ob mojem rojstnem dnevu. Živa me je komaj prepričala, da sem zapustila 8. b razred. Manjkalo je le slabih 5 minut do začetka 1. šolske ure. In ko sva prišli po stopnicah, sem vas zagledala zbrane pred okrašenimi vrati kabineta. Ko ste še zapeli Vse najboljše, mi je bilo zelo toplo pri srcu. Nepozabno.

Kateri spomin pa je najslabši?

Najslabšega spomina nimam. Motilo me je, da ste bili kdaj sprti med sabo. Včasih sem imela občutek, da nočete slišati, pa ste še kako slišali.

Na katerega od naših mnogih dosežkov ste najbolj ponosni?

Ponosna sem na čisto vsak vaš dosežek, pa naj bo to dobra ocena, zmaga v projektu, priznanja s tekmovanja, uspeh na tekmi ... Bili ste domiselni in kreativni vsak na svojem področju.

Če pomislite na vse ure, ki smo jih skupaj preživeli v šoli, kako bi jih opisali s tremi besedami?

Radožive, resne, delovne, klepetave.

S katerimi tremi besedami pa bi opisali vse ure, ki smo jih skupaj preživeli od doma, na daljavo?

Kaotične, zanimive, mirne.

Naše razredne ure ste vedno izkoristili do zadnje minute, saj smo vedno naredili kakšno neumnost, o kateri se je bilo treba pogovoriti. Katera izmed mnogih je bila vaša najljubša?

Ena ljubših razrednih ur se je zgodila v času dela na daljavo, ko ste skoraj vsi prišli na razredno uro, pa čeprav je nisem napovedala.

Ker vemo, da ste bila razredničarka že kar nekaj različnim generacijam, nas zanima, po čem smo se mi razlikovali od naših predhodnikov?

Vsaka generacija je drugačna. Osnovno šolo končujete v posebnih časih. Vse je drugače. Verjetno se še ne zavedate, da ste generacija, ki piše zgodovino. Koliko boste lahko povedali čez deset, dvajset let o šolanju v »covid časih«! Ste tudi zelo domiselni in kreativni. Čeprav je na začetku izgledalo, da se ne boste ničesar dogovorili, ste hitro našli idejo za tisk majic, za valetu ...

Ali ste se kaj novega naučili, medtem ko ste bili na čelu našega razreda, ki je precej glasen in živahen?

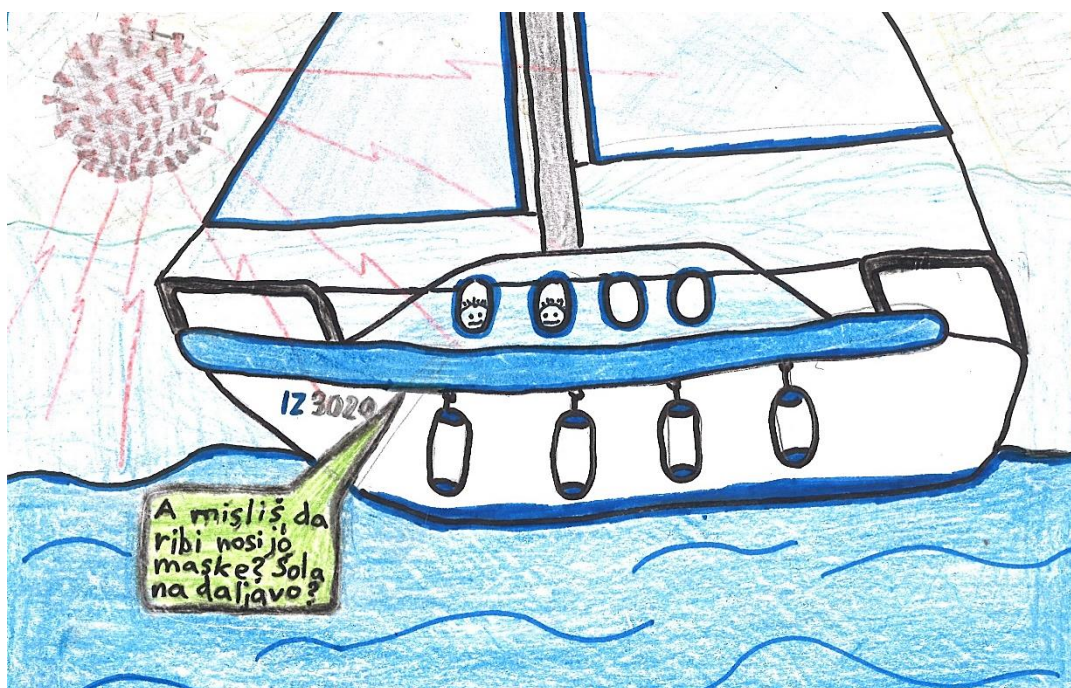
Seveda, vadila sem potrpežljivost, vztrajnost, sprejemanje drug drugega, takšnega kot je.

Verjamemo, da našega razreda še dolgo ne boste pozabili. Po čem se nas boste najbolj spominjali? Ali nas boste pogrešali?

Učencev, ki so »tvoji«, nikoli ne pozabiš. Tudi vas ne bom.

Ko bom naslednje šolsko leto vstopila v vašo letošnjo matično učilnico, vas bom v mislih videla igrati šah, briškolo, igrice na (pst!) v šoli prepovedanem telefonu. In si mislila, le kje so moji: Jorma, Patrik, Žan, Luka, Matija, Tristan, Tinkara, Ela, Maj Maks, Luka Franc, Noel, David, Leo, Nik, Rok, Andrej, Živa, Maja, Ema, Klara, Nika in Maša.

Srečno, dragi 9. b!

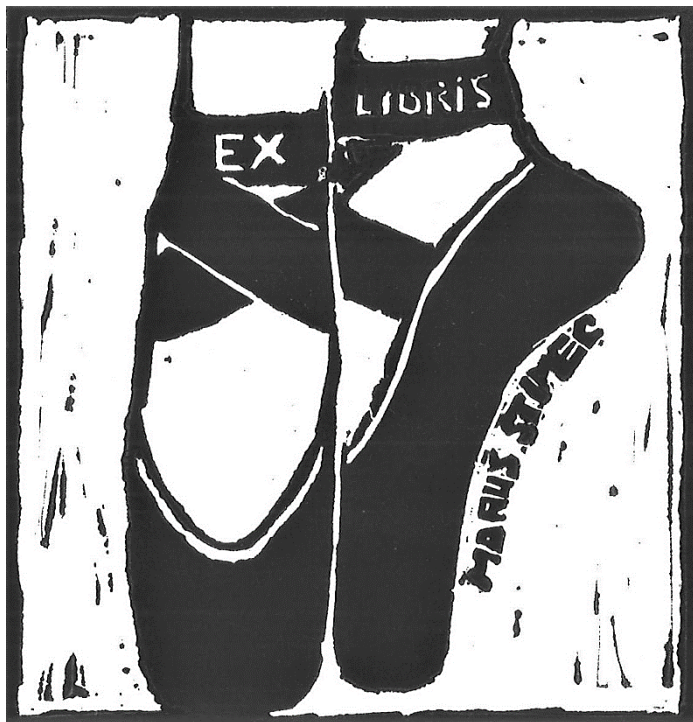

KDOR ZNA LETETI, ČEPRAV BREZ KRIL, IMA OBLAK IN GRAD ...

Zunaj dežuje. Nekje v ozadju slišim oddaljen glas učitelja Sama, ki razlaga pravila kinetične energije. Skozi okno opazujem avtomobile, ki se monotono vozijo mimo šole, in sive deževne oblake. Tudi v moji glavi so oblaki. Tu so, odkar se spomnim.

Ko sem bila v prvem razredu, so bili le beli in bleščeči. Prepleteni so bili z roza zvezki in novimi barvicami. Živela sem v gradu iz Andersenovih pravljic, kjer mi nobena slaba stvar ni mogla blizu. Moji starši so bili moj obrambni stolp. Bila sem princeska v prijaznem svetu z veliko željami.

Danes moj oblak ni več tako puhast in oddaljen, a še vedno je tu. Mogoče je še bolj jasen in njegova oblika bolj začrtana. V njem so cilji, ki si jih postavljam vsak dan. Grad je sedaj hiša z vrtom in visoko lipo, ki stoji pred njo. V njej najdem spodbudo, tolažbo ali pa pohvalo za vsakodnevne bitke in beseda staršev je obliž na praske, ki so le dokaz osvojenih zmag.

Oblaki so uspeh v šoli in prava odločitev. Sedaj je največji tisti cilj, ki pomeni srednjo šolo in kasneje faks, ki mi bo omogočal, da bom v življenju počela to, kar me osrečuje, in zidala nadaljnje mogočne gradove. Tudi če so moje sanje danes bolj realne, ni s tem nič narobe, ker se sanje z odraščanjem spreminjajo.

Mladi smo in odpirajo se nam premnoga vrata, padajo obzidja in dvigujejo se mostovi. Vsak od nas si riše svoje oblake. Danes bi jih lahko imenovali cilji.

N. Hill je nekoč zapisal: »Cilji so sanje, ki jim postavimo rok.« Točno to počnemo sedaj mi vsi. Vsi devetošolci smo postavljeni pred izziv, kako dobro bomo svojim sanjam znali postaviti rok. Le od

nas je odvisno, kako hitro ali če sploh in kdaj, se nam bodo uresničevale sanje na poti odraščanja.

Ampak jaz zase vem. Pripravljena sem se truditi, mučiti, potiti in si potolči kolena. Verjamem, da bo moj oblak nekoč sijoč, mehak, varen in zanesljiv. Grad pa utrdba znanja, sposobnosti in zaupanja vase. Kdor se je priplavljen potruditi, bo nekega dne tudi letel. Letel bo na krilih zaupanja v svoj cilj, ki bo vedno takoj za prvim oblakom.

Maruša Štimec, 9. a

Vsak od nas ima svoje sanje in svoje misli. Mnogokrat prav v svojih sanjah lahko poletimo kot ptice, svobodno letimo pod belimi oblaki. Je mogoče, da bi kdo ustavil našo ptico?

Mnogo ljudi želi uničiti naše sanje, tudi sam imam izkušnje s tem. Nekdo mi je z lažjo uničeval moj grad in mnogo časa je trajalo, preden sem, kamen za kamnom, ponovno sestavil svoj grad. Svoje misli in želje, ki sem jih imel. Ni vedno enostavno, ker če si v nekoga zaupal, si pričakoval, da ti bo pomagal zidati grad, ne pa ga uničevati. Le zakaj je nekdo lahko tako zloben, da ne čuti oblakov, da so mu tuje ptice, ki letijo na sinjem nebu? Nikdar ne bom razumel takih ljudi.

Mislím, da kdor zna leteti v svoji domišljiji, je bogatejši od tistega, ki ima samo denar, v srcu pa je prazen. Tak nima kril in ne more leteti, nič mu ne pomaga grad.

Kristijan Boben, 9. a

STAR, MLAD, PTIČ, MIŠ – NI VAŽNO KAJ, ČE SI SAM SVOJ KRALJ

Ko pogledam svoj razred, ga težko opišem. Vsak je drugačen, vsak ima svoj značaj. Smo zabavni, samostojni, glasni, prijazni, včasih trmoglavci, a skupaj smo 9. a generacije 2006.

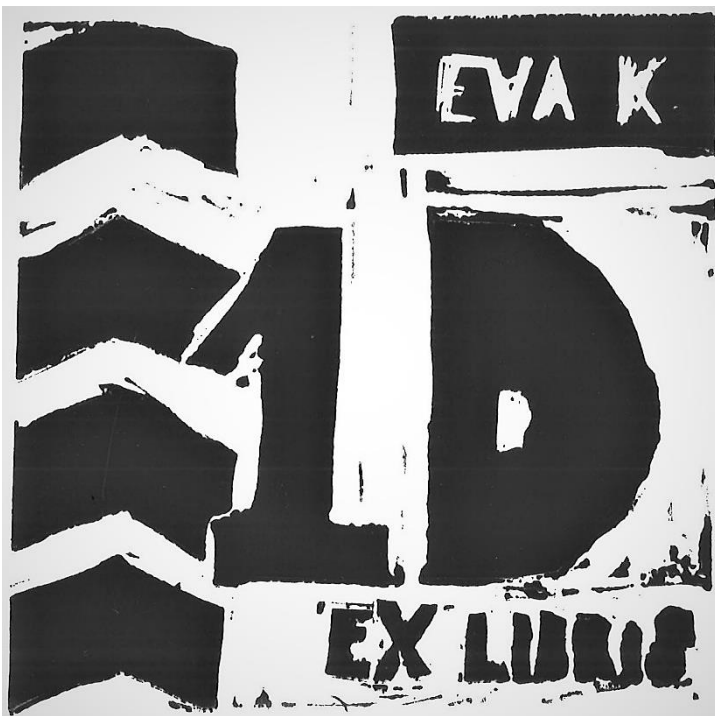
Skozi leta smo se spreminjali, imeli vzpone in padce, delali napake, poskušali biti popolni. Ugotavljali smo, kaj bi radi, kaj imamo radi, kaj sovražimo – poskušali smo najti sebe.

V teh devetih letih smo se našli. Bili smo vsak svoj kralj, s svojim značajem. Znali smo pokazati, kdo smo – in zgradili naš 9. a.

Hvaležna sem, da sem del tega razreda, kjer ni važno, kdo si in kaj si – vedno si sprejet in lahko nanj računaš.

Z nami gre ogromno spominov, dobrih in tudi slabih. Takih, ki so nas do solz nasmejali ali nas do solz pripeljali.

Sama se spominjam, kako sem s sošolko in sošolcem s podružnice prišla v Vipavo. Šola se mi je tisti dan zdela gromozanska, imela je preveč hodnikov in spominjala me je na labirint.

Danes ta šola ni več labirint in najbrž lahko prav na vsakem njenem vogalu prikličem spomin.

V njej sem ustvarila kar nekaj prijateljskih vezi. Nekateri trdne in zanje vem, da bodo trajale še kar nekaj časa. Druge bom s seboj odnesla v spominih. Lahko sem vesela, da sem naletela na toliko prijetnih ljudi, ki so me sprejeli v svojo sredo.

Na koncu se bomo morali sprijazniti s tem, da odhajamo, čeprav se nam zdaj to zdi nenavadno in čudno. Končali smo poglavje, v katerem smo našli sebe in ustvarili lepe spomine.

Eva Kovač, 9. a

A sploh kdo ve. Kdo je, kam gre?

Težko verjamem, da nekdo, ki je tako mlad, nekdo, ki je ravno dopolnil petnajst let, ve, kakšen človek si želi postati, kakšne cilje si želi doseči in kaj bi v življenju rad postal. Samemu je vsekakor težje najti svojo pot. Zato pa je tako pomembno, da cenimo ljudi, s katerimi smo zrastle, in da čas, ko smo obiskovali osnovno šolo, ohranimo v lepem spominu.

Svoj prispevek v šolskem glasilu bi rada posvetila čarobnim prijateljstvom, ki sem jih našla v preteklih letih med svojimi sošolci. Z nekaterimi vrstniki se poznam še iz vrtca, z nekaterimi pa še dlje. Skupaj smo ustvarili močna in trdna prijateljstva, ki bodo še dolgo z mano.

Vedno, ko sem vstopila v naš razred, poln različnih osebnosti in značajev, sem se počutila dobro. Nihče ni nikoli nikogar obsojal, nikoli nisem bila deležna grdih pogledov in vselej sem se imela lepo. Čisto vsak posameznik v razredu ima svoj poseben, čisto unikaten značaj, ki se je v letih ob dobri družbi, ki nas je obdajala, le izoblikoval.

Skupaj smo doživeli ogromno. Delimo si veliko lepih, zabavnih in povezanih trenutkov, pa tudi veliko slabih, razvejanih in otožnih. Kolikor sem lahko spoznala te čudovite ljudi v svojem razredu, vem, da so nas taki trenutki naredili močnejše. Vedno znamo pomagati tistemu, ki mu je težko in vemo, kdaj je treba narediti pravo stvar. Znamo se bodriti, tolažiti in kar je najpomembnejše – ob pravem trenutku znamo vedno stopiti skupaj in se dokazati.

Dobro se spominjam vstopa v šesti razred, čeprav se zdi tako dolgo nazaj. S prijateljico sva želeli zamenjati razred in se skupaj preseliti v paralelko, ker sva mislili, da nama bo tam bolj všeč. Najin načrt je bil precej resen in sva se natančno zakopali v postopek premeščanja.

Na začetku predmetne stopnje me je razred neizmerno motil. Spominjam se občutij, ko se v svojem razredu nisem našla in počutila sem se, kot da ne spadam tja. Premestitev se ni obnesla, za kar sem danes zelo hvaležna. Če bi se, težko verjamem, da bi bila danes to, kar sem. Moj razred me je izoblikoval, mi pokazal, kako zelo smo si ljudje različni in kako se drug na drugega navežemo.

Svoje sošolce bom pogrešala, nekatere bolj, druge manj, vendar vem, da jih bom.

Eden izmed lepših trenutkov, ko smo se kot razred povezali, je bila zagotovo predaja ključa. Našima predstavnikoma smo pomagali z norim navijanjem. Nikoli v življenju še nisem tako navijala. Na ves glas smo kričali in ponosno podpirali svoj razred. Počutili smo se kot eno.

Na koncu smo zmagali in ključ prejeli v svoje roke, kot da bi bil najpomembnejša stvar v naših življenjih. Ta zmaga je bila tako veličastna in res smo bili ponosni drug na drugega.

Vsak od nas je v sebi ustvaril oris svoje prihodnosti, čeprav zmedeno in nejasno. Ne vemo, kam nas bo prihodnost peljala, vemo le, da moramo ponosno stopati po poti, ki smo si jo zarisali sami.

Tisa Princes Ledinek, 9. a

Trenutno sem še učenec 9. b. Vstajam ob 6.00, da sem ob 7.00 v šoli. Med čakanjem na pouk, ki se začne ob 8.00, in med odmori s sošolci igramo briškolo. Popoldan se rad vozim z mopedom in z očetom sprehajam pse. V prihodnosti si želim imeti ranč s konji in psi. In upam, da bom lahko vozil reli. In mojim staršem ter sestri z družino podaril, kar si najbolj želijo. Kdo ve, kam vse bo zapeljala pot mojega življenja.

Noel Vidmar, 9. b

NI VAŽNO – JE, KAR JE ...

Vsak ve, kdo je, ampak ne prav točno. Skozi življenje se bomo naučili, kdo pravzaprav smo. Veliko izkušenj nam je dala tudi osnovna šola.

Po devetletnem šolanju se vsak odloči za svojo pot. Nekateri šolanje nadaljujejo v tujini, drugi v bližnjem kraju. Šola ni edini vir izkušenj, ampak jih prejemamo celo življenje. Najlažje se po mojem mnenju ljudje učijo skupaj. Drugi ti pomagajo in te spodbujajo. S sošolci lahko ustvariš trdno prijateljsko vez, ki te veže celo življenje. Ko odrastemo, si med sabo lahko pomagamo in skupaj rešujemo težave. Z nekaterimi sošolci smo v devetih letih ustvarili veliko prijateljstvo in upam, da ga bomo tudi ohranili.

S koncem šolskega leta se bodo razšle tudi naše poti. Osnovna šola mi bo ostala v lepem spominu. Osnovna šola nam je dala veliko tako lepih kot tudi slabih trenutkov, ki si jih bom zapomnil za vedno.

Tristan Semenič, 9. b

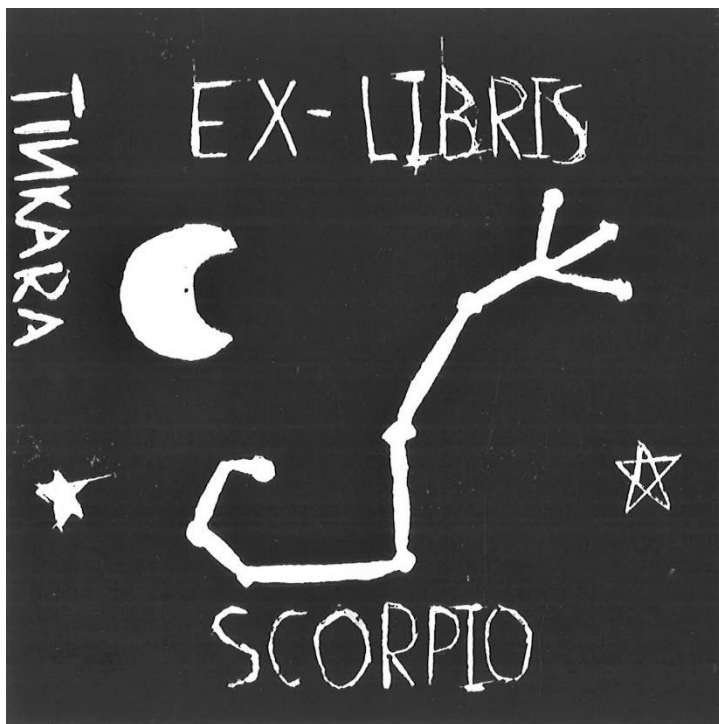
Rad bi samo rekel, da bomo učenci in učitelji veseli, ko bomo odšli iz osnovne šole, kjer smo si devet let eden drugemu grizli živce. A hkrati je naš odhod slovo od brezskrbnega otroštva in bomo morali začeti razmišljati o naši prihodnosti in jo oblikovati. Čas, ki sem ga preživel v osnovni šoli je bil dolg, a

sem vesel, ker sem spoznal najboljše prijatelje.

Andrej Malik, 9. b

Meni osebno je bilo v osnovni šoli najbolj zabavno, ko smo vsak teden v 6. in 7. razredu pri pouku glasbe lahko imeli prigrizke. Večkrat sem prinesel posušen kaki, ki sva ga s sošolcem jedla, dokler ga ni zmanjkalo.

Žan Bratož, 9. b

Vse se je začelo 1. 9. 2012. Na ta dan smo postali popoln 1. a.

Po petih letih življenja na šoli so nas Vipavce razdelili in mojemu razredu so se pridružili učenci iz Podnanosa. Učenci iz Vipave smo se razdelili in postali sovražniki. Ok, to, da smo se zasovražili, je *joke*, ampak med nami je bilo zares veliko tekmovalnosti.

V zadnjem letu smo se zelo povezali in se ne pogajamo več, ali je boljši oddelek A ali B, ampak je odgovor vedno GENERACIJA 2006.

Tinkara Lavrenčič, 9. b

Letos zaključujemo deveti razred in s tem tudi devet let osnovne šole. Za nami je tudi devet let ustvarjanja prijateljstev s sovrstniki in pridobivanja znanja.

Zdi se mi, kot da je bilo včeraj, ko sem prestopila prag prvega razreda. Lahko pa tudi priznam, da mi ta prijateljstva pomenijo neskončno veliko in mi bodo vedno ostala v lepem spominu.

Najlepši so seveda spomini na naše skupne izlete in šolo v naravi. V četrtem razredu smo, tako kakor vsaka generacija doslej, za teden dni odšli v šolo v naravi v Ankaran. Te izkušnje ne bom nikoli pozabila, saj je bilo toliko smeha, norčij in zabavnih aktivnosti, ki se s prijatelji radi spomnimo.

Spominjam se, kako je bilo, ko smo prvi dan prišli v naše sobe. V sobi sem bila z Živo in Iris. To je bilo smeha cel dan in celo noč. Ko smo prišle v sobo, smo oblačila spravile vsaka v svojo omaro, se dogovorile, kje bo katera spala, a ko smo prišle do kopalnice, sva se z Živo začeli prepirati, kam bo katera odložila svoj šampon ter zobno ščetko. Iris je samo stala na vratih in naju gledala ter se nama smejala, kako se kregava. Ker se midve nisva mogli zmeniti, kako in kaj, se je Iris razjezila ter na tisto tako zaželeno mesto odložila svoje šampone.

Nekje sredi tedna je začelo deževati. Živa je odšla na balkon iskat naše kopalke in brisače, ki so se sušile. Z Iris sva jo za šalo zaprli na balkon, medtem ko je malo deževalo. A samo za nekaj časa, saj so se učiteljice začele jeziti, ker smo se tako zelo smejale in kričale, da so nas vsi slišali.

Zavedam se, da bom v prihodnosti doživela še veliko takih in drugačnih trenutkov, za katere komaj čakam, da ji doživim, ker vem, da bodo nepozabni. Ampak spomini na osnovno šolo mi bodo za vedno ostali v spominu.

Maja Andlovec, 9. b

V osnovni šoli se nam je zgodilo veliko tako lepih in zabavnih kot tudi slabih in mogoče neprijetnih trenutkov, ki nam bodo za vedno ostali v spominu.

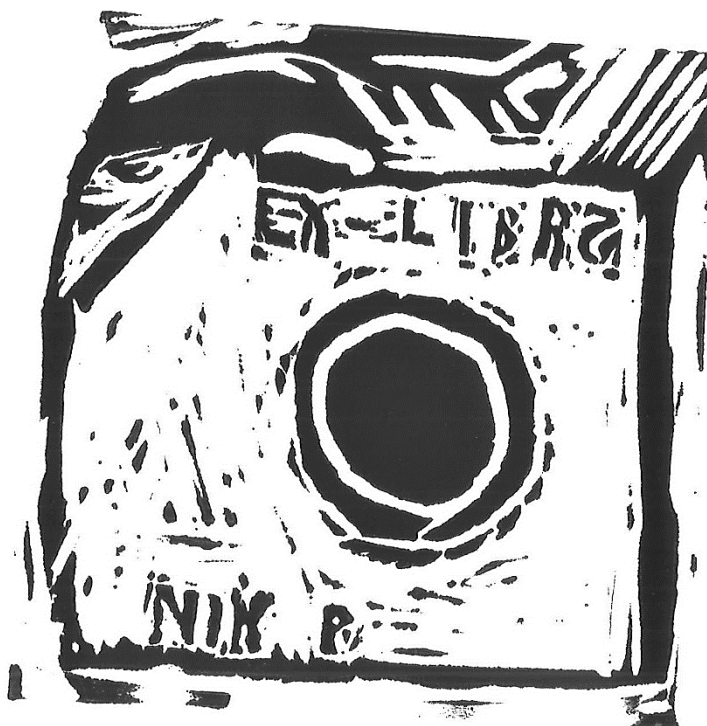
Eden od njih je gotovo tudi tako imenovana šola na daljavo. Ta dogodek sicer ni eden od najlepših, je pa eden od prav posebnih. Poseben je zato, ker zaradi epidemije Covid-19 skoraj eno leto nismo hodili v šolo. Vsak izmed nas je svoje delo opravljal od doma. Zadolžitve smo najprej prejeli po e-pošti, nato pa so nam jih učitelji posredovali preko spletne učilnice. Velikokrat smo se morali udeležiti videokonferenčnih klicev. V času epidemije korona virusa se nismo smeli družiti z nikomer. Stiki z ljudmi so bili omejeni le na ožje družine. Naša generacija je imela pri tem še dodatno smolo. 9. razred naj bi bil eno izmed tistih najlepših obdobj osnovnošolskega življenja, za katerega smo bili zaradi skoraj polletne karantene prikrajšani. Ni bilo druženja na hodnikih, posedanja na klopcih ter večernih pogovorov v družbi vrstnikov ... Vse to nam je »vzela« korona.

V tem času družabnega življenja sploh ni bilo. Vse je bilo zaprto razen živilskih trgovin, zdravstvenih ustanov ter še nekaterih izjem. Treningov nismo imeli, glasbenih šol nismo obiskovali, naše pričke niso bile ravno najbolj urejene, saj tudi frizerski saloni niso delovali. Povsod smo morali nositi zaščitne maske. Situacija se dolgo časa zaradi neupoštevanja ukrepov za zavezitev širjenja Covid-19 ni izboljšala. Še dobro, da so znanstveniki dokaj hitro razvili prvo cepivo, ki je pripomoglo k uspešnejšemu boju s to novo boleznijo. Ukrepi so se počasi začeli rahljati in življenje je spet začelo pridobivati svojo pravo podobo.

Res upam, da se epidemija ne bo ponovila, saj nas je večina ugotovila, da se imamo v šoli zelo lepo.

Rok Kopatin, 9. b

Ko smo prvič stopili v šolo, nismo vedeli, kaj naj pričakujemo. Začelo se je novo obdobje. Skupaj smo odraščali in prišli do 9. razreda. Vedeli smo, da bo enkrat do tega prišlo, ampak nismo vedeli, da bo to tako hitro.

Do 5. razreda smo se nekateri šolali v Podnanosu, Vrhpolju, na Gočah in potem smo prišli v Vipavo. Spoznali smo nove sošolce in sošolke. Takrat še nismo vedeli, da čas tako hitro leti, ampak smo vseeno znali uživati. Bili so lepi in slabi trenutki, a smo jih skupaj prebrodili. Res, da nismo vedeli, kaj nas čaka, in niti malo se nam ni sanjalo, da se bomo morali šolati na daljavo. Kdor zna, zna in mi smo skupaj znali prebroditi tudi take trenutke. Kljub temu da nam je

korona spremenila šolanje 8. in 9. razreda, smo se imeli lepo.

Eden zame nepozabnih trenutkov šolanja v osnovni šoli je zagotovo izlet v London. Bilo je zabavno in uživali smo, čeprav je bil ravno takrat začetek korone. Videli smo veliko novih stvari in skupaj doživeli nove izkušnje, take, kot jih še nismo v preteklih osmih letih, kljub strahu staršev, da se ne bomo mogli vrniti domov, da bomo morda ostali v karanteni zaradi težav s korono. Vsi smo srečno prišli domov in še zdaj obujamo lepe spomine na prejšnje leto. Pet dni po tem, ko smo prišli domov iz Londona, je bila razglašena pandemija. Ostali smo doma in res nismo vedeli, da bomo v karanteni morali toliko časa ostati. Ko smo se na začetku junija vrnili v šolo, smo bili veseli, da se vidimo po tolikem času. Uživali smo drug z drugim in se veselili, da smo v šoli. Nenavadno, ampak resnično.

Kdor zna, zna in mi znamo! Uživati in se imeti lepo!

Ema Nabergoj, 9. b

Najljubši spomin iz mojega devetletnega šolanja je stoodstotno čas v četrtem razredu, ko smo nestrpno čakali na glavni odmor, ki je trajal 15 minut, včasih tudi 20, če nam je uspelo prepričati učiteljico. Vreme je imelo velik vpliv, kje se je odmor odvijal. Če je deževalo, smo seveda bili v učilnici. Ob sončnih dneh pa smo se sproščali na igrišču.

Natančno se spomnim stvari, ki smo jih počeli: igrali smo nogomet, se šli skrivalnice, med dvema ognjema, lovili smo martinčke ... Kljub vsem tem zanimivim dejavnostim pa se nobena

ni kosala s tisto, ki smo si jo izmislili sami. V velik navdih nam je bil šport, ki je vsem nam zelo znan, in sicer smučarski skoki. Pravila so bila preprosta: tisti, ki je najbolje skočil, je zmagal. Prirejali smo tekmovanja in poskušali čim dlje doskočiti. Skakali smo s cementnih tribun, ki niso bile nič višje kot 120 cm, zato ni bilo kakšne večje nevarnosti. A to ni ustavilo učiteljice, da nas je pred vsakim skokom z zaskrbljenim glasom opozorila, naj bomo previdni.

Čeprav je spomin preprost, lahko s toplim srcem rečem, da mi je polepšal čase v osnovni šoli.

Jorma Semenič Nabergoj, 9. b

V vseh devetih letih šolanja na Osnovni šoli Draga Bajca Vipava se mi ni nič zanimivega zgodilo. Mogoče se mi še bo.

N	K	P
E	A	I
V	J	Š
E	N	E
M	A	M
	J	

David Volk, 9. b

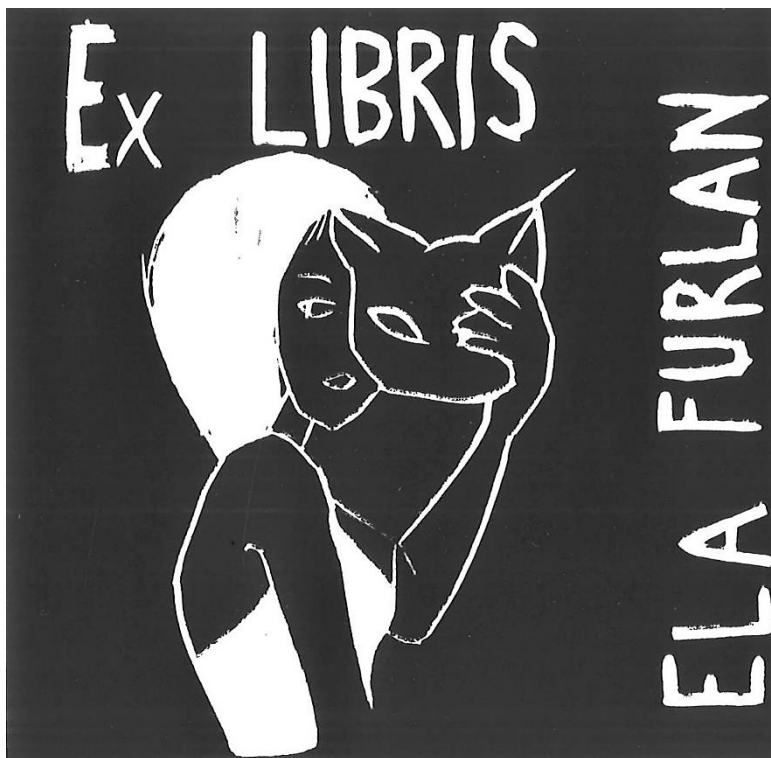
Za vedno mi bo ostal v spominu večer, ki sem ga preživela z učenci izbirnega predmeta daljnogledi in planeti. Ob 19.00 smo se zbrali na igrišču pred šolo, kjer smo nameravali gledati nočno nebo in se učili uporabljati teleskop.

Priznam, sprva me astronomija ni zanimala in sem si ta predmet izbrala samo zato, ker mi ni bil noben na seznamu bolj všeč.

Ko smo se vsi zbrali na igrišču, nas je učitelj naučil, kako pravilno postaviti teleskop. Vsem je uspelo in začeli smo iskati posamezne planete, zvezde in galaksije. V skupini sem bila s sošolko Tio, zelo sva se zabavali in nepričakovano mi je postalo všeč. Učitelj je celo postavil svoj večji, boljši in »pametnejši« teleskop, s katerim smo si potem lahko vsi ogledali večino vidnih nebesnih teles. Do 21.30 smo si na ekranu ogledovali različne galaksije.

Zelo je bilo lepo in tega večera zagotovo ne bom nikoli pozabila.

Ela Furlan, 9. b

Še vedno se zelo dobro spomnim prvega šolskega dne. Ko smo vstopili v šolo, nam je za dobrodošlico zapel šolski pevski zbor. Po nagovoru ravnateljice smo pomahali staršem in z učiteljico ponosno odkorakali v razred. Tam nas je čakala slastna torta, ki je prav kmalu zmanjkala. Vsi smo bili neizmerno navdušeni in komaj smo čakali, da smo zasedli šolske klopi.

Danes so to le še spomini. V zadnjih devetih letih pa je nastalo še mnogo takih. Nikoli ne bom pozabila predaje ključa. Stali smo na tribunah in glasno, ponosno navijali za naš razred, za naša sošolca, ki sta se odlično odrezala. Zmage smo bili res veseli in veliko nam je pomenila.

V šoli smo tako sklenili trdna prijateljstva in se iz dneva v dan bolje spoznavali. Seveda pa so bili tu tudi slabi dnevi, ko smo bili vsega skupaj že naveličani in vse večkrat je bilo iz mnogih ust slišati: »Komaj čakam, da bo konec te šole!«

In koncu smo res vse bliže. Pred nami so novi izzivi.

Eden takih je bil že izbira srednje šole, pri kateri sem imela sama kar nekaj težav in dvomov. V razredu smo se večkrat pogovarjali, si svetovali in razglabljali o tem, katera šola je najprimernejša za nas. Na koncu pa je bila to vseeno le naša izbira.

V življenju bomo morali sprejeti še veliko zahtevnih odločitev. Takrat se bomo poglobili vase in razmišljali o svoji prihodnosti, o tem, kakšni so naši cilji v življenju in kako jih bomo dosegli.

Nikoli pa ne morem predvideti prihodnosti, kar nas je naučilo prav lansko leto. Večkrat se vprašam, kakšno bi bilo naše življenje, če se korona virus ne bi pojavil. Zagotovo bi na svet marsikdo gledal čisto drugače.

Tudi v šolo je virus prinesel kar nekaj sprememb, ki so danes del našega vsakdana. Kljub nepričakovani situaciji sem zelo zadovoljna, da smo šolsko leto tako lepo izpeljali in na novo sedanjost skušam gledati čim bolj pozitivno.

V teh devetih letih je vsak odkrival svoje talente in jih razvijal. Našli smo področja, na katerih smo uspešni, in svoj prosti čas namenili dejavnostim, ki nas veselijo in opredeljujejo.

Smo generacija prihodnosti. Zelo pomembno je, da znamo stopiti skupaj, sodelovati, se poslušati in razumeti.

Počaščena sem, da sem bila del tega razreda. Ne glede na vse slabe trenutke, ki jih je bilo veliko manj kot dobrih, ne bi spremenila niti sekunde, ki sem jo preživela v osnovni šoli, saj me je prav vsak dan naučila nekaj čisto novega.

Vzdušje je bilo vedno prijetno, čeprav smo veljali za glasen razred. Postali smo vse boljši v poslušanju in razumevanju drug drugega, kar je močno vplivalo na naše medsebojne odnose. Vedno smo držali skupaj, si med seboj pomagali in prav vsak je našel nekoga, ki mu je lahko zaupal.

Vida Furlan, 9. a

Spominjam se nižjih razredov, oh, kam je čas odšel?
Spominjam se nekdanjih sošolcev, kako spremenili ste se.
Spominjam se vseh učiteljev, ki so včasih učili me še.
Spominjam se vseh dogodivščin, ki zdaj bogatijo me.
In tebe se bom z veseljem spominjal, osnovna šola,
saj si ustvarila to morje spominov in sanj.

Nejc Česen, 9. a

Preden sem vstopila v šesti razred, sem razmišljala, kakšni bodo moji novi sošolci. Zdaj se dobro počutim med njimi. Smo nagajivi, posebni zaradi vseh mogočih značajev, ki jih premoremo in komaj čakamo na konec tega koronskega leta.

Vsem svojim sošolcem in učiteljem želim, da bi se v življenju imeli lepo in bi počeli tisto, kar jih res veseli.

Lara Zavادل, 9.a

Ko se spomnim na šolo, mi pridejo na misel besede in slike: ukor, računalnik, miška, razrednik Samo, fantovski WC, ocene, telefon, počitnice, geografija, športna vzgoja ...

V fantovskem WC-ju smo se velikokrat zadrževali. Tam smo se največkrat pogovarjali o učiteljih, kako nekateri težijo, kdaj bomo špricali, nekdo si je upal celo prižgati cigaretko ... Med učitelji sem imel najraje razrednika, ker se je med urami kdaj pošalil, ker nam je znal odpustiti neumnosti. Športna vzgoja mi nikoli ni bila pri srcu, ker sem bolj len, čeprav rad gledam adrenalinske športe in si sam želim imeti motor. Posebej mi bo ostala v spominu geografija, ko nas je učil Likar. Bil je strog in smešen hkrati.

Komaj čakam počitnice in konec 9. razreda.

Kemal Bećiragić, 9. a

Šola, šola, šola ... Po eni strani bi te rad še obiskal, po drugi pa ne več. Skozi devet let šolanja sem se marsičesa naučil tudi tako, da sem naredil kaj, na kar nisem bil ponosen. A najvažnejše je to, da se ne oziramo nazaj, ampak mislimo naprej, kako si bomo postlali življenje.

V šoli bi lahko sledil pouku in se naučil zanimivih stvari, ampak sem se raje pogovarjal s prijatelji. Padale so slabe ocene in z njimi motivacija. Povrh vsega smo marca prejšnje leto odšli v karanteno. Prvih nekaj tednov je bilo kot v raji, a po daljšem obdobju, ko pouku na daljavo ni bilo videti konca, smo se naveličali biti po cele dneve za računalnikom in poslušati učitelje preko videokonferenc, pri katerih so nam težili, kdaj bomo oddali nalogo prejšnjega tedna, ki se nam je res ni dalo narediti. Kakor veliko drugih stvari. Ocene so se v tistem času na moje začudenje celo povišale. In tako se je nadaljevalo vse do maja 2020, ko se je vlada odločila, da gremo v šolo z novimi pravili, ki pa se jih nihče ni držal. Učiteljice so vztrajale, a popustile in nas nemočno gledale, kako smo se veseli pogovarjali med poukom.

Napočilo je zadnje leto v osnovni šoli. Vedel sem, da se moram potruditi za srednjo šolo in prvih nekaj tednov sem se. A ponovno je nenapovedano napočila karantena, za katero nihče ni vedel, koliko časa bo trajala. Tako smo se spet bolj in bolj dolgočasili ter delali ene in iste stvari iz dneva v dan.

Vse se enkrat konča, pravijo in tako se je tudi karantena po dolgem času končala. In zdaj smo spet skupaj, se zabavamo, pogovarjamo, med seboj postajamo prijatelji. Res upam, da se karantena ne ponovi več ali le za krajši čas.

Hkrati pa se končuje moja šola, ki pa se žal ne more več ponoviti.

Matija Furlan, 9. b

Spomnim se svojega 1. šolskega dneva, ko smo s sošolci prvič prišli v šolo in se prvič usedli v šolske klopi. Še vedno se spomnim, kako je bil lep tisti dan, najbolj pa se spomnim, da smo prvi dan dobili čokoladno torto. Na začetku sem si mislil, da bo šola nekaj lahkega, vendar bolj kot sem odraščal in odhajal v višje razrede, bolj sem spoznaval, da šola ne bo mačji kašelj. A s pomočjo prijateljev mi je uspelo prebroditi vse ovire. Ko sem že mislil, da sem blizu konca, sem odšel v 6. razred. Od takrat se mi vsako šolsko leto do zdaj vleče kot še nič drugega doslej. Dobil sem nove sošolce in na začetku nisem bil prepričan, da se bom z njimi ujel, še manj pa z učitelji. Oboje mi je nekako uspelo. Ko se sedaj ozrem nazaj, ko so mi vsi govorili, da bo šola v Vipavi veliko težja in da bom moral res veliko delati, sem spoznal, da vsi kdaj lažejo, tudi če nenamerno, saj vsako leto bolj in bolj opažam, da šolsko leto vedno uspešno končam brez vseh težav in z res zelo malo truda. KDOR ZNA, ZNA.

Luka Trošt, 9. b

Še vedno v meni živi spomin na 1. šolski dan, ko smo kot rumeno označeni »piščančki« ponosno zakorakali znanju naproti. Še bolj živ pa je občutek razočaranja drugega šolskega dne, ko sem ugotovila, da se vsak šolski dan ne bo zaključil s torto.

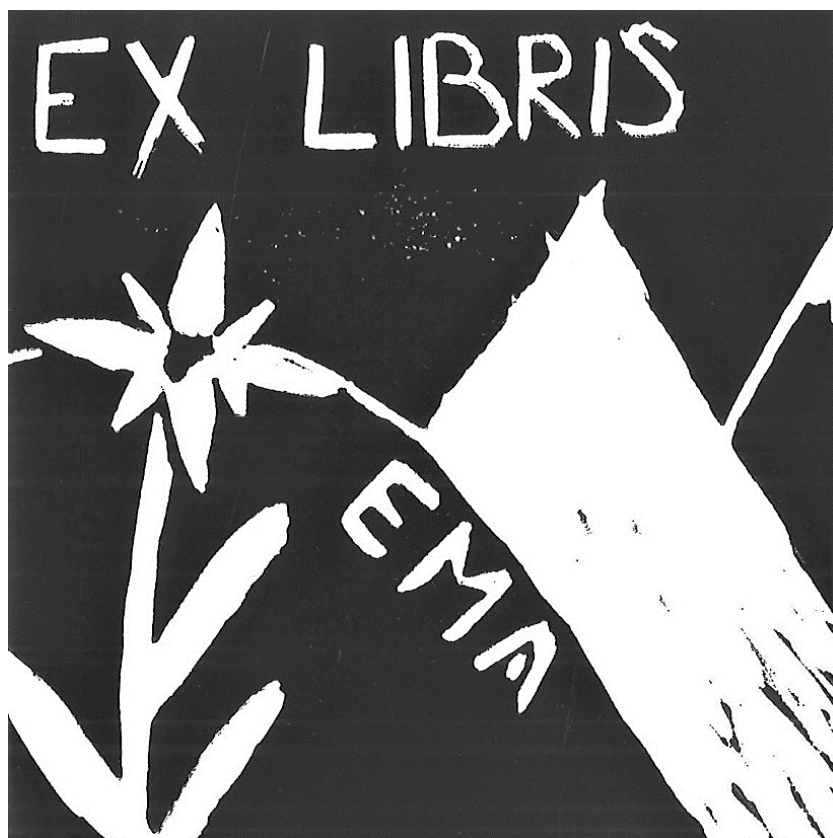
Iz meseca v mesec smo vedoželjno srkali znanje. Od nestrpnosti in neučakanosti smo postajali vedno glasnejši ter učiteljem skupaj z modrostjo srkali tudi živce. Kmalu je vsem postalo jasno, da če kdo to zna, znamo mi.

Do šestega razreda smo svoje veščine dodelali in nadgradili do nepredstavljenih in do takrat še ne videnih meja. Za seboj smo puščali izčrpane učitelje. Če je kdo to znal, smo znali mi.

Ko smo v višjih razredih že nekoliko dozoreli in se umirili, se je učiteljem po dolgem času spet prižgala mala iskrica upanja. Povrnili se je naša vedoželjnost, naša vprašanja so postala pametnejša, naši pogovori pa zrelejši. Začeli smo razumeti življenje. Takrat pa je prišla ona in vse obrnila na glavo. Prišla je puberteta. Val hormonov je pogasil iskrico upanja pri učiteljih. Tudi v tem obdobju se je izkazalo, da če kdo to zna, znamo mi.

Če torej pomislim na zadnjih devet let, lahko rečem, da smo se izkazali kot zelo vedoželjni, vztrajni in dosledni v vsem, kar smo počeli. Včasih smo bili zaradi tega pohvaljeni, velikokrat pa tudi grajani. Pomembno je namreč biti načelen. Kdor zna, zna in mi znamo.

Živa Jermol, 9. b

VSAK JE, KAR JE, KAM GRE, NE VE, GRE PA VSAK PO SVOJE ...

Prav vsak od nas je drugačen in se razlikuje od drugih, tega se ne da spremeniti. Zunanost se da na nek način preoblikovati, a navznoter bo vsak ostal tak, kakršen je.

Ko smo prišli v Vipavo v 6. razred, smo vsak po svoje sklepali prijateljstva. Vsak si je dobil nove prijatelje in z njimi preživel nepozabne dni ter posebne trenutke. Vsi skupaj (kot razred) smo vsa leta imeli nekaj zabavnih dni, pa tudi nekatere, ki nam niso bili tako všeč. Vedno pride čas, ko se moraš z vsemi dogovoriti za nekaj stvari; takrat nam ni šlo ravno od rok, saj ni bilo predloga, s katerim bi se vsi strinjali, zato je prišlo velikokrat do sporov.

Zdaj, ko smo v 9. razredu, smo se morali odločiti, kam bomo šli na srednjo šolo. Za nekatere je bila to zelo težka odločitev, saj niso vedeli, kaj bi počeli v prihodnosti, a vsak zase pa je že vedel, kaj ga veseli, in se je na koncu odločil na podlagi tega.

Zdaj, ko bomo šli na srednje šole, se bodo v večini vsa prijateljstva oddaljila, razen tistih, ki so bila v teh letih zelo močna. Tista bodo obstala in trajala za večno.

Klara Fabčič, 9. b

Prvi šolski dan. Vsak otrok ga nestrpno pričakuje, saj mu to predstavlja neko novo izkušnjo, ki je do sedaj še ni imel. Stopiš skozi šolska vrata in spoznaš sošolce, s katerimi boš preživel velik del naslednjih devetih let svojega življenja. Tega dneva verjetno nikoli ne pozabiš. Jaz se še vedno spomnim toplega sprejema s strani učiteljev in starejših otrok in torte, ki smo jo tisti dan jedli.

V tem času smo kot razred skupaj preživeli veliko lepih, pa tudi nekaj težkih trenutkov in ustvarili spomine, ki jih bomo še dolgo obujali. Naredili pa smo tudi kar nekaj neumnosti, zaradi katerih je naše razrednike verjetno

dostikrat bolela glava, a potihoma upamo, da jih je vsaj katera izmed njih tudi nasmejala. Kot razred smo postajali vedno bolj povezani in skupaj odraščali. Res, da smo se znali tudi kregati, a smo se vseeno ves čas podpirali in ko je bilo treba, smo stopili skupaj. Vse pa so nas povezovali naši razredniki, ki so vedno našli pravo spodbudno misel in nasvet, ter nam pomagali, kolikor so nam le lahko. Sama sem sklenila tudi nekaj novih prijateljstev, ki mi veliko pomenijo. Mislim, da so to glavni nameni osnovne šole: pridobivanje novega znanja, sklepanje novih prijateljstev, spoznavanje različnih ljudi in učenje vrednot, ki jih potrebuješ za življenje.

Zadnji dve leti sta bili precej drugačni, spopadli smo se z novimi izzivi, ki jih ni nihče pričakoval, potrebno je bilo veliko prilaganja in potrpežljivosti. Vsak najstnik današnjega časa uživa v času pred zaslonom računalnika in telefona, a mislim, da smo jih bili po skoraj pol leta šolanja na daljavo že vsi siti in smo komaj čakali dan, ko se vrnemo nazaj v šolske klopi. Ta dan je prišel in vsi smo bili veseli, da smo spet videli svoje sošolce in prijatelje v živo ter se z njimi pogovarjali brez kakršnih koli prekinitev povezave. Prebili smo se tudi skozi to preizkušnjo in zadnje mesece devetega razreda uživali v šoli.

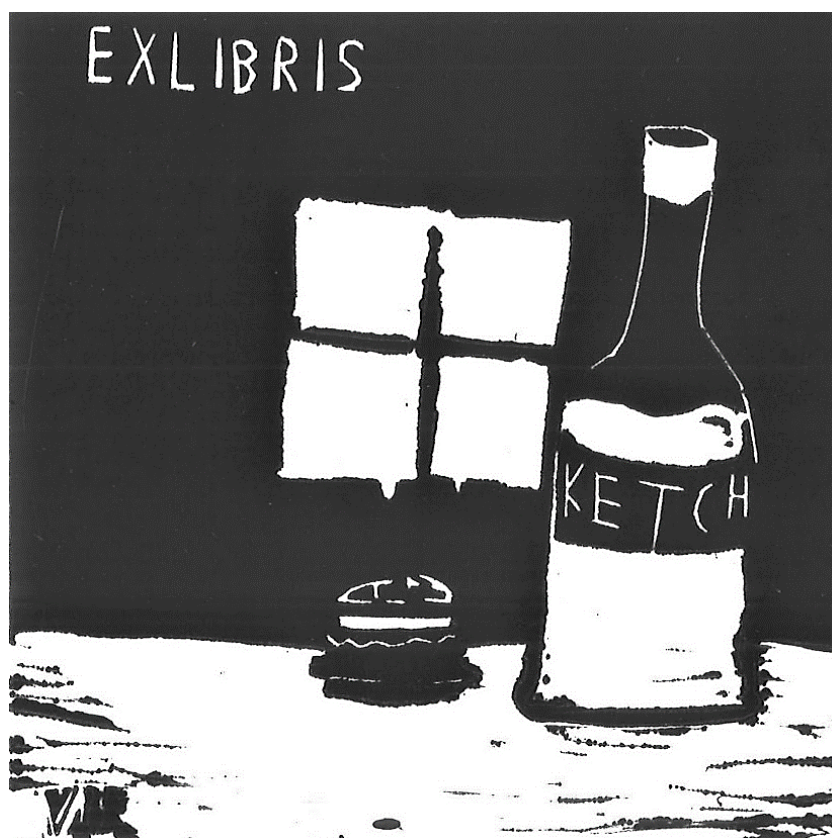
Naslednje leto nam bodo ostali le še spomini na nepozabne zaključne ekskurzije, valetu in sošolce, od katerih se bomo ločili in odšli vsak po svoje.

Maša Sorta, 9. b

Sem Vid in v času svojega šolanja sem se naučil veliko pomembnih stvari in obiskal tudi veliko krajev. Moja najljubša dejavnost v šoli so bili izleti, ko se nam ni bilo treba učiti in kar naprej pisati. Nikoli ne bom pozabil petdnevnega izleta v London, kjer smo obiskali London Eye, Buckinghamsko palačo in muzej voščenih lutk Madame Tussauds.

Odhoda v srednjo šolo se zelo veselim, saj bom tam naletel na nove stvari in spoznal nove sošolce. Pa tudi izletov gotovo ne bo manjkalo.

Vid Zorn, 9. a

Iz osnovne šole odhajam s posebnimi izkušnjami. Spadam v prvo generacijo, ki se je spopadala s poukom na daljavo in prehajala iz ene karantene v drugo.

Pa sem se iz vsega tega kaj naučil? Naučil sem se, kako zelo pomembno je, da tudi na daljavo vzdržujem stike s sošolci, saj bi mi bilo brez njih veliko težje. In res jih bom pogrešal. Tolaži me misel, da bo kmalu vse normalno, zato se tudi lažje podajam v novo okolje.

Valentin Tomažič, 9. a

Ob izteku poletja se bomo znašli v novi šoli, z novimi učitelji, novimi sošolci in ustvarjali bomo nove spomine, spomine na srednjo šolo, na »odraslo« življenje. Spomini, ki smo jih ustvarili v osnovni šoli, so nekaj posebnega. Kot razred smo vedno držali skupaj, v dobrem in slabem. Ko bom v srednji šoli, bom ta skupinski duh najbolj pogrešala in upam, da ga bomo znali ustvariti tudi tam.

Eden zame najljubših spominov iz osnovne šole je predaja ključa. Šele takrat sem opazila, kako trden in povezan je naš razred, kako smo navijali, se spodbujali in kričali, če je bilo kaj narobe. Na koncu smo osvojili ključ, ki je bil več let v lasti B-jevcev. Ves razred je bil ponosen na to.

Seveda si delimo tudi slabe spomine, saj so nas do petega razreda učitelji označevali kot enega najbolj razgrajaških razredov. A smo se z leti poboljšali. Želim si, da bi s svojimi sošolci še naprej ohranjala stike.

Večkrat se vprašam, kam me pelje pot. Bom še vedno imela rada iste stvari? Bom postala čisto druga oseba? In kdo sploh sem, v katero smer bo šlo moje življenje, kaj bom postala?

Ta vprašanja polnijo mojo glavo, a si vedno rečem: »Ne prehituj, ne razmišljaj, kaj bo čez pet ali deset let, naj se zgodi, kar se mora. Prepusti se usodi.«

Ali sploh kdo ve, kdo je, kam gre, kaj se bo z njim zgodilo?

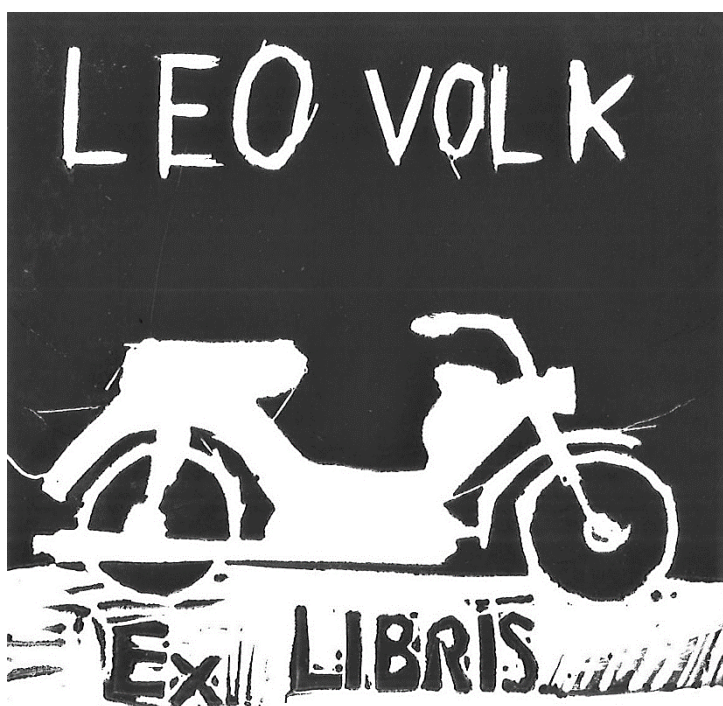
Tia Rodman, 9. a

Vsak je, kar je. Kaj je, ne ve – gre pa vsak po svoje ... v smer, ki ga veseli, da bo lahko počel, kar mu gre dobro od rok. V devetih letih smo se naučili veliko novega, se dodobra spoznali in postali pravi prijatelji. Našo šolo in ljudi v njej bom težko zapustil, saj se je v devetih letih nabralo veliko lepih spominov, doživetij in spoznanj.

Prišel pa je čas, da naredim korak naprej in si zastavim nove cilje, saj bom le tako vedel, kdo sem in česa sem sposoben.

Rudi Fajdiga, 9. a

A sploh vemo, kdo smo? Kaj želimo v življenju postati?

Sem najstnica. Od mene se pričakuje veliko, a kako naj izpolnim ta pričakovanja, če še sama ne vem, kaj bi rada od življenja. Komaj sem končala deveti razred osnovne šole, pred mano je še ogromno vzponov in padcev. V srednji šoli bom, še preden pomežiknem. Začela bom novo poglavje svojega življenja.

Za mano pa bodo ostali samo prelepi spomini na staro šolo in stara prijateljstva. Nekatera bom lažje

pozabila kot druga, zagotovo pa se bom vseh spominjala, saj so bila z mano vsako sekundo, ki sem jo preživela za zidovi naše šole.

Ena prijateljstva bodo izgubljena, nova pa tudi pridobljena, zato me ni tako strah oditi. Pogrešala bom veliko odličnih učiteljev, ki so mi pomagali pri pridobivanju znanja, ki ga bom zagotovo uporabila v prihodnosti. Pogrešala bom našo učilnico, ki je bila kar naprej razmetana, na koncu dneva pa smo jo vendarle pridno pospravili. Spominjala se bom nekaterih dolgočasnih ur, ki jim ni bilo konca, pa tudi tistih zabavnih, kjer sem se nasmejala do solz.

Najljubše spomine si bom močno vtisnila v spomin, da jih zagotovo ne pozabim. Kolikokrat smo punce med odmori prepevale, ko smo se preoblačile za šport, kako je bil naš razred vedno prvi v vrsti za kakšno neumnost na šoli in potem oštevanje pri razredni uri. Kako posebno je bilo naše zaključno leto, ko nam je korona odrezala krila, a nam po drugi strani rešila veliko ocen. To je bilo naše leto, čeprav smo uživali manj, kot bi lahko. Prav tečni so bili trenutki, ko so me opozarjali na pravilno nošenje maske in na razdaljo med nami, ki se je seveda nismo držali. Le kako, če smo najstniki! In tako je sledila naša posebna izkušnja s karanteno. Spet pouk na daljavo in občutek, da tega ne bo nikoli konec. Pa smo se le vrnili.

Hvaležna sem za vse trenutke v šoli. Hvaležna sem vsem sošolcem in sošolkam, ki so mi pomagali prebroditi teh devet let.

Poletje je na pragu in čas je, da se poslovim od vsega starega in z veliko poguma in dvignjeno glavo odkorakam naprej po poti, ki me bo vodila skozi življenje.

Megi Nabergoj, 9. a

Meni je zelo težko, ker zapuščam osnovno šolo, kjer sem se toliko let učil. Sem pa tudi radoveden, kako bo v srednji šoli, kdo bodo moji novi prijatelji. Že komaj čakam, da jih spoznam.

V devetih letih sem tu doživel veliko lepega, v družbi svojih sošolcev sem zelo užival. Osnovna šola mi bo prav zaradi tega ostala v lepem spominu.

Matic Gregorič, 9. a

Sem Jan Škerjanc in obiskujem še zadnje leto osnovne šole. Veselim se nove šole v Novi Gorici, ker je tam že veliko mojih prijateljev. Verjamem, da se bom imel lepo in bomo skupaj marsikaj doživeli in te spomine nesli naprej v življenje.

Osnovno šolo mi bo težko zapustiti, ker sem se navadil na sošolce, s katerimi sem skupaj že devet let. Ogromno lepih spominov nesem naprej. Še vedno se spominjam prvega dne v vipavski šoli in prve ure geografije z učiteljem Nikom Likarjem. Pred njegovo učilnico smo se vsi rokovali z njim in šele nato smo lahko vstopili v ta, zanj posvečen prostor. Zadnji dve leti sta bili precej naporni, saj smo se

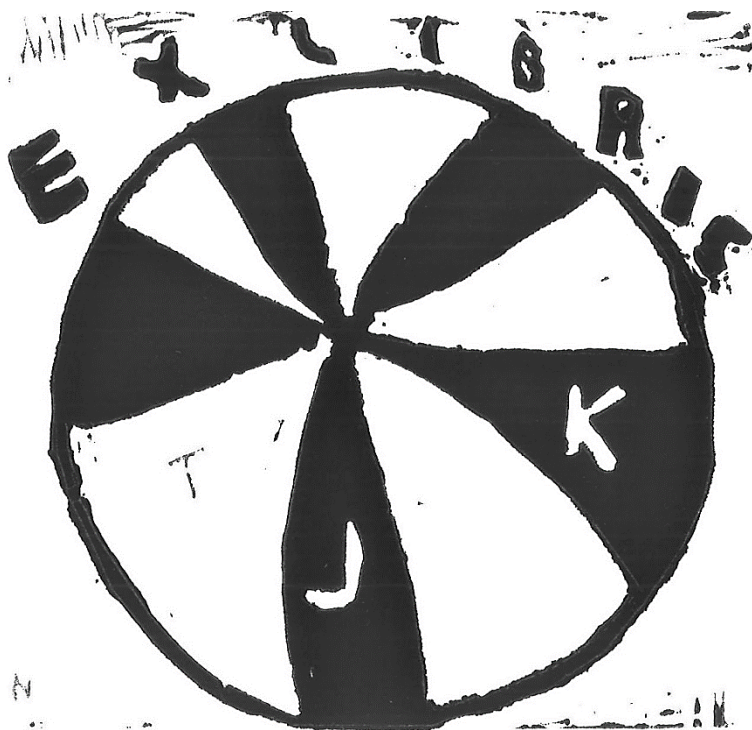
morali prilagajati delu na daljavo. Kljub temu pa so bila zadnja štiri leta moja najljubša.

Jan Škerjanc, 9. a

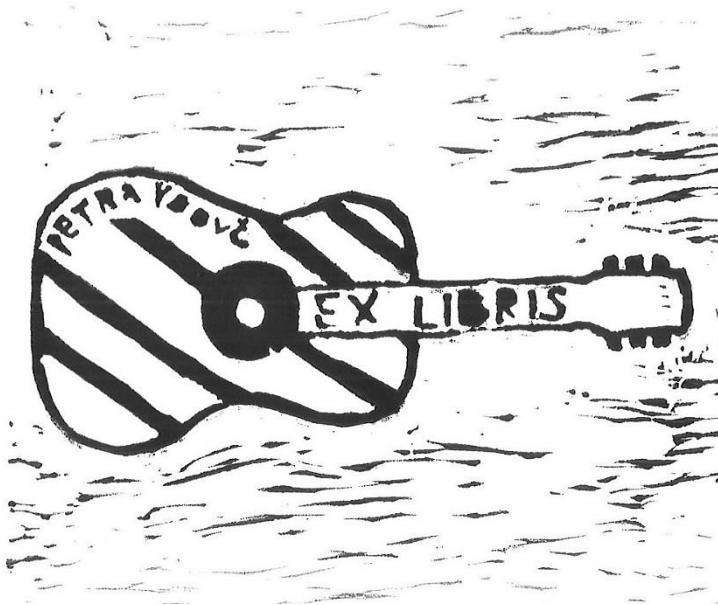
Kdor zna, zna in mi znamo ... vsi uspešno zaključujemo osnovno šolo. V teh devetih letih smo se veliko novega naučili, šli skozi težke preizkušnje, drug drugega spodbujali in se včasih tudi skregali. In zdaj ob koncu osnovne šole smo povezani kot eno – dobri prijatelji.

Želim si, da bi poletje preživali skupaj, saj nas ob njegovem izteku čaka nova preizkušnja v življenju. Kakšna bo, ne vem, upam pa, da čim bolj prijetna.

Septembra se veselim, vsako jutro se bom vozil z avtobusom, čakajo me nova prijateljstva, zanima me, kakšni bodo novi učitelji. Zame bo to čisto nov svet, saj grem v večje mesto ... Prepričan sem, da novim uspehom naproti.

Jakob Kodelja, 9. a

Po končani osnovni šoli se mora vsak devetošolec sam odločiti, na katero srednjo šolo se bo vpisal in kako bo nadaljeval šolanje. Veliko najstnikom ta odločitev povzroča težave, saj ne more vsak 15-letnik vedeti, kaj si želi početi v življenju.

To sem se tudi sama spraševala, ko sem se odločala, kam naprej. Srednje šole se veselim, saj je to zame neka nova preizkušnja, ki jo želim doživeti. Po drugi strani pa me skrbi, ali sem se prav odločila in ali mi bo šola, ki sem si jo izbrala, všeč.

Prepričana sem, da si bom v spomin shranila vsa zabavna doživetja, ki sem jih doživela s svojim razredom, pa tudi tista malo manj zabavna. Zagotovo bom pogrešala tudi sošolce in sošolke, s katerimi sem preživela osnovnošolska leta. Če si jih ne bom zapomnila po dobrem prijateljstvu, pa mogoče po kakšni lumpariji, ki so jo ušpičili.

Čeprav zadnja leta niso bila najbolj idealna, saj smo bili kar naprej zaprti doma, mislim, da bo osnovna šola v mojih mislih zapisana kot lep spomin.

Petra Vdovč, 9. a

Saj bi rekla, da jo bom pogrešala, ampak je verjetno ne bom, razen svojih prijateljic in nekaterih učiteljev. Pot me pelje v Ljubljano, na oblikovno šolo, kar pomeni, da bom veliko manj s svojo družbo in družino, zato sem malce žalostna. Obenem pa mi ta odločitev ponuja veliko novih možnosti, da bom spoznala nove ljudi in postala bolj samostojna. Res upam, da se bodo moja pričakovanja uresničila in se bom razumela z novimi sošolci.

Anika Furlan, 9. a

Ko se ozrem nazaj, so bili v vsakem šolskem letu fajn trenutki, a tudi taki, ki jih poskušam potisniti v pozabo. Lansko in letošnje šolsko leto sta bili precej drugačni od ostalih, saj smo bili zaradi korone večino časa doma in je pouk potekal na daljavo. Šele v tej situaciji sem ugotovila, kako je lepo, če smo lahko v šoli, predvsem zaradi prijateljstev, ki sem jih sklenila v teh devetih letih.

Ko pogledam svoj uspeh in rezultate, ki sem jih dosegla, lahko rečem, da sem kar zadovoljna. Uresničila sem cilje, ki sem si jih zastavila. Zdaj pa je prišel čas, ko gre vsak po svoje.

To se mi zdi pomembna prelomnica v življenju, ki je hkrati lepa in težka. Sama bom svojo pot nadaljevala na srednji vzgojiteljski šoli v Ajdovščini. Upam, da se bom dobro razumela z novimi sošolci. Ne bom pa pozabila na osnovnošolske prijatelje, s katerimi sem preživela mnogo lepih trenutkov. Z veseljem se bom spominjala, kako smo na tekmovanju iz matematike lovili ptiča po razredu in je bilo prav zato tekmovanje manj stresno. In še veliko zabavnega se je zgodilo. V spominu mi bodo ostali tudi nekateri učitelji, ki so nas uspešno pripeljali do konca.

Amadeja Vovk, 9. a

Ob koncu poletja se podajamo v novo pustolovščino. Začenjamo novo poglavje svojega življenja. Če iskreno povem, si ne predstavljam, kdo bom čez deset let.

Vpisala sem se na srednjo računalniško šolo, tako da pričakujem, da bom delala v tej smeri. Ne znam pa si predstavljati, da bi se poročila in imela otroke, ker me to enostavno ne zanima. Morda se bodo moje predstave enkrat spremenile, zaenkrat pa upam, da se ne bodo.

Rada si predstavljam, kako bo v prihodnosti. Bom takrat še vedno v stiku s svojimi sošolci? Najbrž ne, a zanimivo si je predstavljati.

Zanima me tudi, kako močno se bom spremenila, kako se bo spremenil moj okus za glasbo in ali mi bodo še vedno všeč grozljivke. Ne znam si predstavljati sebe v prihodnosti, ker še vedno nisem prepričana, kdo točno sem. Moje ime in priimek se včasih sploh ne zdita isto kot jaz.

Bom sploh kdaj vedela, kdo sem. Kaj bi se zgodilo, če bi se ob določenih priložnostih odločila drugače? Bi bila zdaj nekdo drug? Mogoče ne bi nikoli spoznala ljudi, ki jih zdaj kličem sošolci. Morda bi se vpisala na drugo srednjo šolo.

Kdo bi bila, če bi bila nekdo drug?

Laura Bavcon, 9. a

Kam gre, ne ve ... To je bilo za marsikoga od nas še nedolgo nazaj res. Ampak treba se je bilo odločiti vsaj, kam v srednjo šolo. Nedvomno se bo kdo še premislil, ampak vsak od nas si je do zdaj že moral načrtovati to pot.

Sama sem o svojem nadaljevanju šolanja že kar dolgo odločena, a lagala bi, če bi trdila, da nisem imela pomislekov. Že kar nekaj časa vem, da bom naslednje šolsko leto obiskovala gimnazijo, a ne morem reči, da me ni vsaj malo strah.

Novo okolje, novi učitelji, novi sošolci, težja snov in še marsikaj, kar me čaka jeseni, me včasih kar straši. Lahko zatrdim, da podobno občutijo tudi moji sošolci. Navsezadnje je pred nami velika sprememba.

Ker imamo v našem razredu triindvajset različnih značajev, je gotovo, da gremo res vsak po svoje. Ne samo, da bomo obiskovali različne šole, ampak si bo marsikdo našel tudi nove prijatelje. Vsak bo poiskal skupino ljudi, v kateri se bo našel, mogoče še bolj kot v našem razredu. Čeprav smo se včasih dobro razumeli, bi rekla, da glede razredne povezanosti nismo neka svetla izjema. A kadar je bilo treba, smo znali držati skupaj.

Z veseljem bom gledala nazaj na naša štiri skupna leta in se vseh čim bolj pozitivno spominjala. Tako, sedaj pa le – gremo vsak po svoje.

Kaja Simonič, 9. a

TRISTAN

KRISTIJAN

MAJA

MAŠU

Pa

AndrejM

Živa

VALENTIN

MARUŠA

Matija F.

TISA

Noel

Tinkara

Klara

EVA

MATIC

MEGI

Rok

KAJA

Maj Maki/Kaja

LUKA

Nejc

Ema

TIA

Nika

VIDA

DAVID

LAURA

Žan

NIK

AMADEJA

ANIKA

JORMA

PETRA

RUDI

KEMAL

JAKOB

PATRIK

Škrjo

ŽAN

Yuka

VID

Leo

LARA

JAN